

ALEXANDER TUCKER :
Portal | Custom Made
 ATP Recordings: 43:23 | 18:02

Jsou-li vám známá jména jako Stephen O'Malley nebo Tom Greenwood, zbystríte. Alexander Tucker nejenže s nimi má osobní zkušenost, ale s hudebním obsahem si pohrává se stejnou bravurou. Emoce, psychologie a houbami šmrncle písničkářství v pomězi experimentu, folku a blues, to vše je na denním pořádku.

Na své třetí desce Alexander stylově koketuje s písničkáři z Morr Music a Bedroom Community a zároveň zůstává ponořený do zauzených šedesátek a táborákových flámů s Led Zeppelin a Pink Floyd. Jeden tak leží, stéblo v puse, pozoruje stádo krav a starosti odnes čas...

Zasněná brnkání prvního dojmu jsou ale rázem ta tam, Alexander hryže až na dřev a myšlenky infikuje semenem pochybností o životě, smrti a putování. Má svébytnou poetiku, umí chytit za srdce („Omnibarón“), nebojí se použít klapek ani smyčců („Bell Jars“) a jeho kytara dokáže být lechtivě zkeslená. Některé skladby jsou jako ranní kupření (v „Energy for Dead Plants“) málem i toho kohouta slyšíte zakokrhát, jiné kandidují na uspávkou („Here“). Žádná násilná extravagance, nýbrž nadmíru kultivovaná muzika, která až na pár dílčích momentů nenudí a v nitru vytváří teplou peřinu napadaného podzimního listí.

Čtyřpísňové mini pak rozhodně nic nepokazí. Odlišná úprava „Veins to the Sky“ i vyšňutá folkovka „Rodeo in the Sky“ od písničkářky Tary Burke potěší. Dobrá investice.

2x 7/10 : Zdeněk Neusar

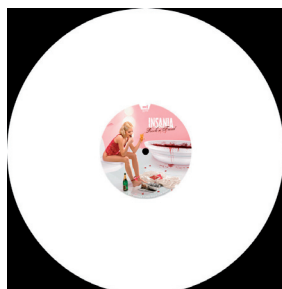
RABICA
INSANIA : Rock'n'Freud
 Magick Disk Musick : 43:19

Andělem i Břítvou obtěžkané album Insanie se dočkalo i klasické LP verze v pětisetkusovém číslovaném nákladu. Tedy, klasické: bílý vinyl není zas tak běžná záležitost a luxusně pojatý obal (včetně vnitřku – ale nechci prozrazovat detaily) už vůbec ne. Výsledkem je výtvarně opravdu nádherný artefakt, neboť v téhle velikosti nesrovnatelně víc než na CD vynikne třeba už jen fascinující kontrast romantiky a morbidnosti, který nabízí mimořádně sugestivní přední strana obálky.

Ale to není jediný důvod, proč stojí za to mít tenhle kousek opravdového umění ve sbírce. Dalším je zvuk, neboť tato deska opět potvrzuje známý fakt, že vinylová nahrávka hraje prostě trochu jinak a minimálně co do dynamiky lépe než „digitálně nivelizovaný“ kompaktní disk (byť zrovna v případě „Rock'n'Freud“ disponuje výtečným soundem i CD). A v neposlední řadě jde pochopitelně také o samotnou hudbu a o jako vždy znamenité, tentokrát už výhradně v mateřském jazyce vyvede-

né zneklidňující texty plné podivuhodných metafor, jinotajných vtípků, provokací a skrytých významů. Pánové z Insanie na tomto albu znovu potvrdili svoji zřejmě neotřesitelnou pozici věčných hledačů a vysoce kreativních „out-of-trendistů“, kteří stojí mimo veškeré známé proudy a také s hardcorem, k němuž je tuzemští písálci pořád tvrdošíjně řadí, mají dnes už jen málo společného. Podotýkám, že netoliko kvůli důležitě roli, kterou v jejich současném projevu sehrávají klávesy...

8/10 : Petr Korál

LEVIATHAN : A Silhouette in Splinters

Moribund Records : 44:22

Cédéčková edice starší nahrávky (2005), raritních nebo nevydaných skladeb. Leviathan, postblackoví miláckové amerických intelektuálů, zde světu ukazují svou vlídnější tvář. Lépe řečeno tu dark ambientnější polohu, která dotváří chorobnou atmosféru „regulérních“ desek. Pokud jste příznivcem žánrových mistrů ze stále Cold Meat Industry, mávnete rukou s tím, že se nejedná o nic nového pod sluncem. Všechny šest kousků se nese na vlnách líně se ploužících elektronických ploch obepnutých dozvuky kytarových riffů. Tohle tu bylo asi tisíckrát. Ba dokonce se dá říci, že při zobrazení temné, snivě teskné atmosféry Leviathan neukazují příliš muzikantské invence. Na druhou stranu, pro milovníky USBM je „A Silhouette in Splinters“ cenným svědectvím při poznávání cesty a nejrůznějších stránek Wresta coby jediného tvůrčího mozku Leviathan.

5/10 : Aleš Borovan

MOUTH OF THE ARCHITECT :
Quietly

Translation Loss : 55:46

Pojmenovat kompoziční postupy kapel jako jsou post-metaloví Mouth of the Architect není v zásadě obtížné. O to více údivu budí skutečnost, že se prožitky těmito kapelami způsobené vymykají jakýmkoliv přesným pojmenováním.

Využití hudebního i hlukového jitrění, všemožných kytarových zvuků rozdílných temp, intenzivního zpěvu a hutných, byť přehledných bicích samo o sobě velký zážitek nezajistí. Jejich syntéza je ale tím, na co je těžké najít recept, jak konečným dokazuje množství následovníků kapel, které vtípně vystihuje jednotící název „Neurisis“.

Přestože se v souvislosti s Mouth of

the Architect nedá hovořit o odtažitosti, s melodiemi jen vzdáleně koketující momenty jinak ucelené desky stvrzují, že Američané zavrhlí pomíjívou přístupností pro sofistikovanější kytarové chvění doprovázené neodbytným zpěvem. Jeho nepatetickou apelativnost zjemní hostující Julie Christmas, jejíž renomé ve světě alternativní tvrdé hudby (zpívá v Made out of Babies i projektu Battle of Mice) dodává albu na rozjímavosti i na váze. To zapojení filmových promluv nejen dokreslí či nastolí žádoucí nálady, ale svou formou též přidá albu na nadčasovosti. Kapely jako Mouth of the Architect se dokáží dotknout nejniternějších emocí posluchačů a zároveň ztropit nehorázný virvál. Podobných v symbióze fungujících protikladů bychom našli velké množství. Odeberme se tedy k poslechu „Quietly“ s úvahami nad tím, jak kapela dokáže vytvořit album působící spontánně i propracovaně, album, jehož zemitost jakoby odrážela něco nadpozemského.

8,5/10 : Viktor Palák

Ze srdce vám to přeji. Co? Prvotní okouzlení a následné pronikání do tvorby pražských nadžánrových rockerů OTK, jejichž nové abum nejenže ignoruje jakákoliv stylová hlediska, ale navíc odmítá být pouhým „zážitkem“. Namísto toho působí jako ležérní, ale o to intenzivnější odraz životní zkušenosti. „Okolo“, to je deska, která obohatí vaše životy nejen ve chvílích, kdy si u jejího poslechu poklepáváte kteroukoli končetinou do rytmu či na libovolnou část těla. „Okolo“ vyzývá k nespoutaným rozletům, ale zároveň nabízí zklidňující náruč, do níž se lze z těchto výprav vracet. Při jejím poslechu se střídají touha po poznání a rozlévající se klid.

Přestože „konkrétní“ je jedno z posledních slov, která lze na tvorbu OTK vztáhnout, zůstává „Okolo“ albem vytvářejícím svět docela hmatatelně zabydlitelný. A kdyby k nám OTK nepromlouvali tak povědomým jazykem a přátelským tónem, dalo by se hovořit o dotecích posvátna. Všechna ta éteričnost jednoduchých melodií a enigmatických zvuků je ale vyceповána noise-rockovým drilem, který vše přece jen uzemňuje. Ani nota zde nepřichází nazmar, účinnost je ekvivalentem účelnosti a máte-li v oblíbené třebas jednoriffovou lapidárnost kapel jako jsou Girls Against Boys, budete nadšeni. OTK se možná tváří, že ponechávají věci náhodě, přitom ale pracují s nesmírně kompaktním tvarem.

„Okolo“ je album, které si vás dokáže přivínout, o čemž svědčí například nebývalý počet citátů z textů, které se objevily v ohlasech na desku. Na desku plnou osvobozené a osvobozující hudby i neurčitých impre-

zivních sdělení, která dokáží ukazovat cestu a jimž nelze přestat naslouchat. „Okolo“ je deska tak úplná, že o méně je k ní co dodat, o to více láká k opakovanému poslechu.

10/10 Viktor Palák

ZATOKREV : Bury the Ashes

Czar of Crickets : 72:40

I když by se podle slovansky znějícího názvu mohlo zdát, že kapela pochází odkudsi z východní Evropy (a hraje black metal), nenechte se zmýlit. Zatokrev jsou Švýcaři z Basileje (byť jejich lídr má české kořeny a mluví obzvláště češtinou) a jejich hudební tvář spíše než blackmetalisty potěší fanoušky Neurosis a jejich derivátů.

O kapele a jejich kvalitách už jsem měl tušení dříve, proto mne nesmírně potěšila jak možnost přesvědčit se o tom naživo (viz Spike speciál 1/08), tak i zrecenzovat jejich zatím poslední počín „Bury the Ashes“. A rozhodně nezklamali má očekávání. Intenzivní muzika, která je až po střechu našlapaná emocemi a přitom ještě stačí díky své rozmanitosti, členitosti a schopnosti „odněkud někam směřovat“ a vyprávět hudební příběhy. Ne náhodou na tomto albu nenajdete skladbu kratší než šest minut, tři z nich jsou více než desetiminutové, poslední dokonce téměř osmnáctiminutová! Zatokrev přitom bez problémů tuto ohromnou plochu utáhne a stále mají co říci.

Zejména ve druhé polovině alba jako by kapela zpomalila (do doomových či místy až funeral doomových temp) a „rozlila se“ do šířky jako feka kdesi v deltě, s místy až meditativními doom/corovými polohami. Vytváří tak efektní kontrast ke střednětempným, maximálně energickým, takřka hardcorovým pasážím. Ať tak či onak, hudba Zatokrev vás nenechá moc vydechnout, i když sama dýchá a pulsuje.

Těžko zařaditelná věc, která rozhodně zaujme příznivce náročnějšího alternativního metalu, zejména jeho epické polohy reprezentované vedle Neurosis třeba i Isis, Cult of Luna či The Ocean. Švýcarsko se tak (po obdobně orientovaných Kruger, kteří ovšem přeci jen sázejí na kratší a údernější věci) může pochlubit další nesmírně zajímavou partou, které se podařilo zachytit a po svém uchopit ryze současný proud tvrdé alternativy. Vyladěným a trpělivým posluchačům nabídnou opravdu emotivní zážitek, a to rovnou dvojitou porci.

8,5/10 : Martin Čermák